

ת"פ 54689/03 - מדינת ישראל נגד נ' ז

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 54689-03-12 מדינת ישראל נ' ז
בפני כב' השופטת נואה בקורס

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
נ' ז
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל אודרברג
הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

.**1.** נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק.

על פי המפורט באישום הראשוני, הנאשם נ' ז (להלן: "המתלוננת") היו בעת הרלוונטיות לכתב האישום בני זוג נשואים, ולהם ארבעה ילדים קטינים.

ביום **2.10.11** הייתה המתלוננת מעורבת בתאונת דרכים בה נזוק רכבים. המתלוננת התקשרה לנאשם וסיפרה לו אודות האירוע, והוא בתגובה החל לקללה ואמר לה "**את תעבדי בכביש ותשלמי את הכסף לתיקון, אני ארצח אותה, לא יכול לראות את הפרצוף שלה**".

על פי האישום השני, ביום **3.10.11** בעקבות אירוע האישום הראשוני, ניתנה החלטת הקצין הממונה פקד רפי אהרון רנד לפיה אסור היה על הנאשם להיכנס לרחוב מגורייהם - הגדור העברי ברעננה- במשך 15 ימים, לא ליזור קשר עם המתלוננת, מעצר בית ל-3 ימים, וכן להתייצב ביחידת המשטרה כנדרש.

ביום **9.10.11** בשעה 20:00 הפר הנאשם את ההוראה החוקית האמורה בכך שהגיע לרחוב הגדור העברי והחינה את רכבו מספר בתים סמוך לביתם.

עמוד 1

.2. בתשובתו לאישום הראשוני- הודה הנאשם כי המתלווננת התקשרה אליו, אולם כפר באמירה המיחסת לו, וכפר כי איים כלל.

בתשובתו לאישום השני - כפר בכך שהתקרב לביתה, וכן טען כי מעבר לתנאי של מעצר בית, לא היה מודיע לכל הגבלה אחרת שהושטה עליו.

.3.

על עדי התביעה נמננו:

(1) ע"ת-1- גב' כ ל (המתלווננת) (עמ' 21-2 ל פרוטוקול)

(2) ע"ת-2- ל (עמ' 30-22 ל פרוטוקול)

(3) ע"ת-3-א ב (עמ' 31-34 ל פרוטוקול)

(4) ע"ת-4-דנה גמזו (עמ' 35-37 ל פרוטוקול)

(5) ע"ת-5-רס"מ דודו לוי (עמ' 41-37 ל פרוטוקול)

(1) ע"ת-1- המתלווננת- גרשיה מהנאשם ממאי 2012 לאחר שהוא נשואים 17 שנים. הנאשם החל את הליך הגירושין, והוא ניסתה לשקם את הקשר. יש להם 4 ילדים.

בימים **2.10.11** גרו באותו בית ב... ברעננה. באותו תקופה עזבה את העבודה והנאשם היה בעל עסק "מכבסת תפארת" בהרצליה. הוא עבד עד מאוחר בלילה 22:00-23:00, ובבקרים לפעמים הוא היה פתוח, לפעמים היא.

במהלך השנים היא הייתה גם אימה וגם אבא לילדים, תמכה בנאים וטיפלה בילדים, עזרה בחנות וסיעת לו גם מבחינה נפשית כי היו לו בעיות עם המשפחה. המצב ביניהם החמיר במהלך השנים, והוא הגביל אותה בכיספים. היא רצתה להשקייע בחוגים לילדים - והנאשם הגביל אותה (פרק' עמ' 2 ש' 27-8).

עם הזמן הבינה כי הוא מבזבז הרבה כסף על גינסים וכל מיני דברים, ראתה חשבונות, וחברים אמרו לה. היא הצטמצמה עם הילדים ולא היה כסף לאוכל, ביקשה כסף מהוריה ואימה שלא הייתה מביאה אוכל הביתה. היא יצאה לעבודה כדי לתרmor בנאים.

ב- 5-6 שנים האחרונות הייתה החמורה, הנאשם לא נתן לה לנסוע להוריה, ואמר לה שדליך על חשבונה. מצד שני היה מבקש סליחה וקונה משחו גדול לבית שככל לא רצתה.

ניסתה לרצות את הנאשם ולשקם את חייהם, כתבה יומן משנהת 2007. הייתה במצבה וכל פעם ביקשה כסף לאוכל לילדים, היה זורק לה על הרצפה, והייתה לווה כסף מחברות.

ביום האירוע, **2.10.11**, נסעה להביא את הילדים לביש' בשעה 07:45 חנתה מ아버지 הבית ונתקעה עמוד 2

באוטובוס, כשהני הילדים הקטנים היו איתה. היא התקשרה לנאים, והוא עדין היה בבית, ואמר לה בטלפון שהיא אשמה. ביקשה שיבוא לעזרה לה והחליפה פרטיהם עם הנאג. הבינה שהנאש עצבנִי ושלחה את הילדים הקטנים הביתה שלא יראו את הצעקות. הנאים בא והתחיל לצעוק "את אשמה, אני ארצת אותה, הרסת ל- **את האוטו, את תשלמי על הנזק, המשפחה שלך תשלם על הנזק, אני אהרוג אותך**" הלך הצד, דפק עם היד על המצח, והעיניהם שלו היו אדומות.

זה המשיך עוד ועוד, ובזמן זה התקשר לחבר שלו בעל מוסך והוא אמר לו שיבוא לקחת את הרכב למוסך. הנאים אמר לה שתלך ברgel להביא את הילדים מב"ס. היא עלהה לרכב שהוא מוקולקל ונכבה, והנאש צעק עליה "אידiotית, סתומה, לא יודעת לנסוע".

הנאש קיליל אותה **"זונה שרמותה, בת זונה, מזדיינת"**.

הוא היה באטרף, והוא התבונתה שאנשים רואים, ושמחה שלחה את הילדים שלא יראו זאת. עלהה לרכב והתחילה לנסוע והרכב כל הזמן נכבה, והוא קיליל אותה והוא אמרה לו שינהג ברכב, ענה לה "את עשית את התאונה - את תיסע".

הנאש לא רצה לבוא ליעוץ זוגי למרות שביקשה ממנו תקופה ארוכה, ובסוף הלכה בלבד לעו"ס ציפי שעלי. במהלך האירוע היא דיברה איתה בטלפון ואמרה לה להתרחק ממנו ומה להגיד לו (פרו' עמ' 3 ש' 31-1).

היא אמרה לנאים שהילדים יותר חשובים מהאוטו, והוא החל להתפרק ולהשתולל. הלכה לשכן וביקשה שיעזר לה להריגע אותו, אבל הנאים המשיך לקלל, צעק שתפקיד את הכספי שהיה אצלה מהחנות והוא אמרה לו שרצחה ללקת הביתה לראות מה עם הילדים. אמר לה שתישע באוטובוס.

אמרה שתזמן מונית, והוא צעק שלא תוציא כסף על מוניות. העו"ס ציפי הייתה כל הזמן איתה בטלפון ואמרה לה להפנות גב ולהמשיך ללקת. הנאים בתגובה צעק וקיליל **"אל תבזבזי את הכספי זונה מזדיינת"**.

לא הסתובבה אליו כי ציפי אמרה לה לא להתעמת איתנו.

מיד כשנכנסה הביתה הנאים התקשר ושאל איך הגיעו כל כך מהר לבית וענתה שהזמין מונית. הוא בתגובה אמר **"שרמותה מה את מזמין מונית על חשבוני"** היה באטרף של טלפונים מהטלפון של החנות. היא התקשרה לחברתה פ. ג, וביקשה שתבוא.

כל טלפון אמר שהוא ירצה אותה אם לא תענה, ושבור לה דברים בבית.

פ. באה וענתה לטלפון, והנאש אמר לה שלא מתעורר. הלכה איתה להפקיד את הכספי ופחדה בטירוף. הרגישה שכשהוא יבוא הביתה יהיה פיצוץ. דיברה עם אחיה.

אחיה י בא לקחת אותה מהבית, והוא יצא החוצה עם התיקים מרוב פחד. רצחה לקחת מונית אבל לא הסכימו

להעלות אותה כי היו שני כלבים. פחדה מאוד. ידעה שם הנאשם יגיע- הוא ישbor דברים או ירצה אותה, ימשיך לקלל, ולא יוכל לספג את זה.

אחיה י בא לקחת אותה עם האוטו, ומרוב פחד הלכה ברגל ברחוב אחזזה עם הילדים כדי לא להיתקל בנאשם כשיחזור.

למחרת הלכה למועדצת חוף הכרמל לע"ס של נשים מוכות. באותו יום נסעה לאימה בניר עציון (פרק' עמ' 4 ש' 1-32).

הנאשם שלח לה הודעות טקסט שהוא גמר איתה ורוצה להתרחש.

למחרת הלכה לרוחה בכרמל ואבחנו אותה כאישה מוכה. עד עכשו מטופלת שם.

מצאה בית והייתה במצב נפשי קשה, תמכה בה נפשית וכיספית. עשתה הכל כדי שהילדים שלה לא יהיו במעון לנשים מוכות. רק כשיצאה מזה הבינה איפה הייתה.

לשאלה מה מצבו הנפשי של הנאשם, ענתה כי הוא למד 12 שנים כדורים. הוא היה מאיים עליה שירצח אותה וכיוצא מזה על סעיף נפשי. פעם היה כועס על אימה שלו, ולאחר כך היא הפכה לש"ער לעזאזל".

6 שנים טיפול אצל פסיכיאטר חג'ג' והפסיק את הטיפול, ולקח לטירוגין כדורים של דיכאון וחרדה במהלך השנים. בתקופת האירוע הוא לא למד את הcadors. התאונה הייתה ה"קשה" שבר אתגב הגמל" מבחינתה, ובעקבות האירוע הוציאה צו הגנה והתלווננה במשטרת על איום ברצח (ת/1).

בזמן שניתנה החלטה ביום"ש שהיה יכול לבוא להוציא דברים מהבית והנאשם לא היה- באה וראתה את האוטו שלו מחוץ לבית, בشرطם הדגימה היכן הייתה המכונית (ג/2) (פרק' עמ' 5 ש' 1-32). לאחר שראתה את המכונית והבינה שהוא נמצא קרוב, הנאשם כנראה הבין שהיא ראתה אותו, והוא שלח את חברה שלה מ נ אשטו של אחים של הנאשם שלחה לה הרבה הודעות טקסט.

לאור האמור, נסעה למשטרת כפר סבא ואמרה כי ראתה את הרכב שלו.

זו לא פעם ראשונה שקיים אותה, לפני זה גם קילל. יש אנשים ששמעו אותו.

לאחר מכן היה מבקש סליחה וקונה לה בגדים, או קונה מקרר גדול או טלוויזיה, אבל זה לא מפיצה על המצב הרגשי והיחס שלו.

היו פעמים בהם ניסה לחנוך אותה, חסם לה את הדלת, ירק עליה, זרק עליה סכין (פרק' עמ' 6 ש' 28-1).

בחקירה נגדית העידה כי עבד במכבסה שהייתה עסק משפחתי הרבה שנים. היו גם חיכוכים כאשרה לו שיבוא

הביטה מוקדם יותר כדי שיהיה מעורב בגידול הילדים והנאים אמר שהוא לא יכול. השלים עם הפער, ולא ציפתה ממנו.

היתה מעדיפה שהיא איתה בבית יותר וישא ביחד אותה בעול.

בשנים הראשונות לא עבדה, הייתה עם הילדים, עזרה לנאים בחנות. לעיתים עבדה כgannt או סייעת מחליפה ברעננה. כשהילדים היו קטנים לא עבדה כלל.

בשנים האחרונות עבדה בצהרון, בין השנים 2006-2003 כל יום 4-5 ימים בשבוע. עשתה הפסקה של חצי שנה כשהילדה נולדה וחזרה בשנת 2007 לתקופה של שנה (פרו' עמ' 7 ש' 32-1). לאחר מכן הפסיקה ועבדה בחנות לבגדי ילדים 8 חודשים. ביום עובדת בגין במושב

מאשרת כי היא הייתה הרבה בבית והנאים בעובודה.

נולדה ב..., יש לה 6 אחים. מלבדה- כל המשפחה מתגוררת בצפון הארץ.

מחישה שהביעה בפני הנאים רצונה לעבור לגור בעתלית. היא לא רצתה לעבור לגור בצפון. דברו על כך שבצפון יותר זול, אבל לא דברו על גור בצפון.

מאשרת כי הייתה אלומות פיזיות מרובה מצד הנאים במהלך 17 שנים נישואיהם. לא הלכה לקבל טיפול רפואי אף פעם, ולא הגישה תלונה במשטרה (פרו' עמ' 8 ש' 32-1).

הייתה בפחד מהנאים, זה הקוץן כל פעם כמו כדור שלג. בשנים האחרונות זה החמיר. זה החל ב-6 השנים האחרונות לנישואין.

לפני זה הוא היה אומר לה שתלך לעבוד בכਬיש בעיקר שתbia כסף. לפני 15-16 שנים הייתה צריכה את אותו ולא הביא לה את המפתחות, והוא דחף אותה.

אחר כך הייתה הפסקה של 10 שנים אבל אלומות מילולית הייתה כל הזמן.

לא זכרת מתי היה אירע האלים הפיזית הראשון. עשתה לו פיתה והיא טיפה נקרעה והוא העיף עליה את הצלחת ואמר לה "תאכלי את הפיטה זו".

כל يوم חייתה את האלים, אבל כשהיא אטרף - זה היה חזק. בתדרות גבוהה בשנים האחרונות.

לא נחבלה מהאלומות הפיזיות. כשהוא זרק עליה סכין וירק- היא זהה (עמ' 9 ש' 32-1).

היו להם שתי מכוניות- שני ג'יפים מסווג איסוזו טרופר לה ולו. התאונה הייתה לפני שנתיים.

마שרת כי לאחר שעזבה את הבית הם ניהלו היליכי גירושין בבירם"ש, והגישה נגד הנאשם תביעה לגבי משמרות והסדר ראייה.

마שרת כי חתמה על תצהיר לפיו לא סבלה מהאלימות פיזית במהלך במהלך חי הנישואין, אלא רק מאלימות נפשית, מילולית וככלכלית. לא סיפה לעוזד את כל הפרטים הקטנים של חייה, אלא רק כתבה על כך ביום (פרק' עמ' 10 ש' 1-32).

כשהיתה סיטואציה בה לא הבינה מה קורה, הייתה חנוקה וסgorה. חשבה שהוא לא בסדר, שהיא הרסה את האוטו ולא מביאה כסף, אבל לאט החלה להבין שהו אלימות.

הפחד משתק כי הנאשם היה אומר שלר, והוא לא ידעה כיצד תסתדר עם הילדים.

היא החלה ללבת לעוזס ציפי שועל, בחצי שנה לפני התאונה, הרגישה שחייבת עזרה. היא עבדת גם ברוחה ברעננה, אבל היא טיפולה בה באופן פרטני.

לשאלת כיצד מסבירה את הסטירה לפיה במשטרת מסרה כי התקשרה לרוחה לעוזס בשם ציפי, ענתה כי התקשרה אליה ביום של התאונה, והיא הייתה איתה בטלפון במהלך כל התהליך (פרק' עמ' 11 ש' 1-32).

לא זכרת אם ציפי אמרה לה ללבת למשטרה.

יום לפני שהלכה למשטרה התקשרה לציפי, לאחיה ולחברותיה. דיברה עם גיסתה א, עם אחיה ב, אך עם יוסי לא דיברה.

הלכה למשטרה למחירת האירוע. הייתה במצבה, והייתה חייבת לשתף במישנה.

לא זכרה לספר על פן במשטרת. לא סיפה שדיברה עם א גיסתה כי אף אחד לא שאל אותה, זה לא היה קשור. במצב צהה לא חשבה על כל הדברים, חסומה מפחד (עמ' 12 ש' 1-32).

זכרת שהתקשרה לנאים מקום התאונה והוא בא למקום. כשהגע- האוטובוס לא היה שם. היו אנשים וכל רכב.

לשאלת האם האנשים לא הציעו לה עזרה כشكיל ואים, ענתה כי זה היה בפנים מצד. היו זוג זקנים שהלכו לאחר מכן. היא הייתה בכיוון של החניה התבבישה שלא ישמעו (פרק' עמ' 13 ש' 1-32).

לשאלת למה לא ברחה, ענתה כי לא ידעה כיצד להתנהג, لأن לקחת את האוטו, לא היה לה لأن לבסוף. הייתה נסערת לאחר התאונה.

לשאלת למה לא ברחה או הלכה למשטרה, ענתה כי אמרה לנאים שיגיד תודה שלא קורה כלום. לא ידעה מה

לעשות, רק לאחר מכן הנחו אותה לлечת למשטרה.

כשהגיע למקום אמר שהוא ירצה אותה, וגם בוחנות וטלפון, אמר שישBOR דברים בבית.

הוא הרביז לעצמו, ופחדה להתקרב אליו (פרוי' עמ' 14 ש' 1-32).

במקום התאונה הנאשם אמר לה לעלות לרכב ולנסוע לחנות. הוא התקשר לבעל המוסך ואמר לו להביא את האוטו להרצליה. היא נסעה וכל הפעם הרכב נכבת והנIBUTE אמר לה שהיא לא יודעת לנוהג. הוא היה אחראי או לפניה עם הרכב.

לאחר שםו את הרכב - הלכו לעסוק שהיא להם, וביקשה מהשכן שיירגיע את הנאשם. הנאשם צעק עליה, אימם שיירוג אותה וקילל.

היא הלכה לבנק כי הנאשם אמר לה להפקיד את הכספי של העסק, והיה תור ארוך ואמרה לנאים שלא מחייב, והוא התעכבר (עמ' 15 ש' 1-32).

הלכה הביתה לראות מה עם הילדים.

כיום שניים מהילדים נמצאים בשמורות שלה ושני הגדולים בשמורות הנאשם, היא גרה בעתלית והוא ברעננה.

ד"ר נדין הרופאה של הנאשם נתנה לו כדורים.

מאשרת שהייתה מרכנת את הנאשם על כך שהם לא מקיימים יחסי מיין. כשהוא לוקח כדורים - הם גורמים לביעות בזקפה. היו שיחות שהוא רצתה והוא לא.

את התסכולים שלו הוא הוציא עליה. הייתה סיטואציה שריחמה עליו (עמ' 16 ש' 1-32).

מכחישה שכינתה אותו "הומו". היה מקרה שחבר שלו התקשר אליו והוא אמרה לנאים "מה אתם נורמליים? אתם הומואים?".

היא לא קיללה אותו כמו שהוא קילל אותה. היא לא טיפוס שמקלל.

הנIBUTE לא היה נותן לה כסף לאוכל, לוותה מחברה, ועד עכשו חיבת לה 2000 ל"נ.

כשהייתה נשואה ההורים שלה היו קונים ממפעלי ארוחות ומביאים לה.

לשאלת כיצד זיהתה את הרכב הנאשם כשבאה לחתת דברים מהבית, ענתה כי מכירה את הרכב, ש לו אורות לבנים בצדדים, ומקדימה מגן חזיריים. הוריד את הכיסוי המקורי של הרכב ושם אחר. היום לא זכרת מספר רישיון אבל לפני חצי שנה זכרה. לא ראתה את הנאשם בתוך הרכב באותו מקרה (עמ' 17 ש' 1-32), רק ראתה את הרכב חונה, וכשהלכה למשטרה השוטרת התקשרה לטלפון של הנאשם והוא אמר שהוא שם.

לא זכרת שעה בה ראתה את הרכב, בערב أولי 20:30-20:00. במשטרה הוחקרה שאלה האם אמ' זה פחות או יותר מ-300-350 מטרים שכתובים בכתב ההרחקה, ואמרה לה שלא ידעת.

היא הייתה עם אחותה כשראתה את הרכב, וחלק משפחתה היו בבית. לשאלת למה הלכה למשטרה אם לא ראתה את הנאשם, ענתה כי העוזר אמר שאסור לו להתקרב וגם לא לאוטו שלו, אם האוטו שם - אז הנאשם שומר עליו בדרך כלל (עמ' 18 ש' 1-32).

עובדת סוציאלית נפגשה עם ארבעת ילדיהם במסגרת הלין הגירושין. היא נתנה חוות דעת בимв"ש. יש פס"ד שני ילדים אצלו ושניים אצלם, הילדים רצו לעבור לנאים כי הוא הבטיח להם שייסכור דירה וישים פלזמה בכל חדר.

יכול להיות שפקידת הסעד כתבה בתסוקיר שאין סכנה מהנאשם לילדים (עמ' 19 ש' 1-32).

לשאלת מה הביאה את היום בתיק, ענתה כי הביאה את כל המסמכים, היא לא הולכת איתם כל יום. רצתה להזכיר בדברים, כי במשך הזמן שוכחים. קראה ביוםיים האחרונים.

לא פנתה כלל לביטוח בעקבות התאונת, הייתה שריטה והצד השני נראה לא טבעי. לא ידעת מי אשם בתאונת. היא שילמה את הנזק, הנאשם לקח את הרכב לחבר, וכששאלה את החבר מה עם האוטו - אמר לה שהנאשם אמר שהוא תשלם על ה תיקון.

האחים שלה הביאו לה כסף, והוא שילמה (עמ' 20 ש' 1-32).

בחקירה חוזרת מעידה כי כשראתה את הרכב שלו ברוחב לא התמקדה אם יש נהג, ופছדה לראות.

מאשרת כי היא תמיד זו שניסתה ליצב את היחסים ביניהם גם כשה动员 החמיר, התחשבה בנאים גם כשהיינו בעיות מיניות. עשתה הכל כדי לשמור על הנישואין.

העסק הרווח כסף, אבל הנאשם לא נתן לה כסף. הוא בזבז כספים על בגדים, היה חייב 30,000 לבעל חנות על גינסים.

הוא היה מתוסכל והוציא עליה את עצבים, היא הייתה במצב של חולשה.

היתה תקופה שריכמה עליו ולכך "בעל צפרדעים". הייתה אלימות פיזית, אבל לא הרבה, לא כל יום (עמ' 21 ש' 1-26).

(2) ע"ת/2-ו ל- אחיה הגadol של המתלוננת.

גבו ממוני עדות במשטרה ומה שאמ' שם - אמת.

ביום **5.10.11** נודע לו על האירוע בצהרים. באותו יום נולדה לו נכדה והם נסעו לב'ח'. במהלך הנסעה סיפר לו אחיו שהייתה תאונת דרכים למתלוננת והנאשם איים עלייה ברצח. הוא התקשר למתלוננת לשאול מה קורה, בשעה 16:00-17:00, והוא אמרה לו שבבוקר נכנס בה אוטובוס והפתח ריב חזק עם הנאשם שאים עלייה ברצח, וכעס על הנזק לאוטו. היא אמרה שהילדים היו איתה, והוא שלחה אותם הביתה שלא ישמעו את הויכוח (עמ' 22 ש' 13-32).

הוא אמר לה שתעזוב הכל, תיקח את הילדים, ותברוח משם. הייתה מגיפה של בעליים שרצו את הנשים שלהם, והיא פחדה.

המתלוננת אמרה שלא מסוגלת לעשות את זה, ומזה הנאשם יעשה לה, והוא אמר לה שתיקח מוניות ובהה לאימה שלהם בניר עציון. אשתו הייתה איתה באותו בעת השיחה.

הוא התקשר לי אחיו, ואמר לו שייקח אותו ויסיע את המתלוננת לאימה. אחרי שיצאו מב'ח'-פגשו אותם שם.

הוא ראה את המתלוננת מצב קטסטרופלי, רועדת כולה, כססת ציפורניים, צבע עורה - לא טבעי. היא סיפרה לו שלנאשם היה מבט של רצח בעיניהם והן היו אדומות. סיפרה שהנאשם אמר לה להפקיד כסף ולא שאל אפילו מה שלום הילדים או שלומה. רק האוטו.

הוא ידוע שהנאשם לא עשה ביטוח לאוטו, רק ביטוח חובה, ולא עירבו ביטוח בתאונת.

הנאשם לא הסכים לשלם לחוגים לילדים, ויש להם קשיי למידה.

המתלוננת סיפרה להם שהנאשם לא נתן להם כסף לאוכל לפעם, היה אומר לה שתעבד בכביש ותביא כסף. האירוע היה הקש שבר את גב הגמל. הוא התקשר למחירת מחלקת הרוחה ברעננה והתעקש לדבר עם המנהלת הראשית זהבה. היא אמרה שהמקרה ידוע (פרו' 23 ש' 1-32).

הנאשם התקשר אליו למחירת בבוקר ואמר לו "מה עשית?" הוא ענה לנאשם שאיים על אשתו ברצח והוא לא מוכן לדבר אליו אלא שיגיד הכל למשטרה. הנאשם אמר שאמר לה זאת בצחוק. זו לא מקרה ראשון שמשתמש באלים, פעם זرك עליה סכין, ופירורים של לחם של שבת בתוך החולצה. מדברי הנאשם הבין שרוצה להגיד שלא התכוון למה שאמր.

במהלך 17 שנים שהמתלוננת נשואה יודע כי עברה התעללות נפשית ופיזית. זה לקח 17 שנים כי המתלוננת ריחמה על הנאשם שהיא במשפטים בנושא ירושה עם אחיו, כל הזמן היה בעבודה ולא בבית.

כשהיו יוצאים כל האחים לטווילם משפחתיים בחגים של שלושה גברים, הנאשם אף פעם לא היה בא. איך שהמתלוננת הייתה יצאת מהבית - הנאשם היה אינה בטלפון כל הזמן ושאל למה עזבה אותו.

ביום האירוע המתלוננת הייתה נסערת מאוד, לא הייתה מרוכזת, ופחדה מה הוא יעשה לה. תיארה שהנאשם

ושב לה על הצוואר, ו声称 צעד שהוא מרגישה שהנאשם אחראיה (עמ' 24 ש' 23-1).

בחקירה נגדית העיד כי הוא אחיה הבכור של המתלוננת.

עובד בחברה שעוסקת בביטוחן כבר 20 שנים, וגורש כ-24 שנים.

נחקר במשטרה בעבר על עבירות תנואה של מהירות. בעבר עבד בטכניון אצל בחור שלא שילם לו אז היה בbijm"ש לתביעות קטנות, לא במשטרה (עמ' 24 ש' 26-32).

הוא יזם את השיחה למתלוננת ביום התאונה לאחר שאחיו י אמר לו על כך. התאונה הייתה בג' בתשרי צום גדליה, כי אז נולדה הנכדה.

באותו יומ' התקשר אליו, והוא התקשר למתלוננת. היא הייתה כבר בבית, זה היה אחרי הצהרים.

היא המומם מהאים ברצח. שאל אם היא והילדים בסדר, ולא נפגעו גופנית.

לשאלה מדוע היה המומם אם לטענתו זה היה כך כל השנים, ענה כי זה הקש שבר אתגב הגמל - כשהיו צעקות והרמות ידים סמך על המתלוננת שידעה מה לעשות, אבל איום ברצח זה לא היה. הוא התנהג אליה באלימות בעבר, הרים לה את החולצה, שפרק לה פירורים ליד הילדים, זרק עליה סכין של הלוחם של ערבי שבת (עמ' 25 ש' 32-1).

הסcin לא פגעה בה אלא בילדת כשהיתה בת 5-4 או 6. לא זכר מתי נודע לו על אירוע זה, לא היה נכון בו. קרה באמצע ה-17 שנים בהם היו נשואים. הצביעו דבריהם.

יכול להיות שאירוע אחר היה צריך להיות בבדיקה "הקש שבר אתגב הגמל" אבל לא נגרם נזק, היה דבר מינורי, ומתלוננת לא צרכה לשם. באירוע התאונה זה היה איום ברצח (עמ' 26 ש' 32-1). ראה את הנאשם לאחר האירוע עם הסcin, אבל לא דיבר איתו.

ישן אצל המתלוננת והנאשם בבית אלף פעמים. הוא לא דיבר אותו על עניינים שבינו לביןה. זה היה ביןיהם והוא לא התעורר. בשנה הראשונה והשנייה נסעו ביחד ביחידותיהם ועם אשתו לאלית, ועוד טויל אחד, אבל לא היה להם קשר. הרגש בנווח להתארח בביתם ליד אחותם ו אחיניו. לצד הנאשם לא הרגש בנווח.

אמר למתלוננת שצריך לדוח למשטרה, אחרת הוא יהיה שותף לפשע.

הוא הלך עם המתלוננת להגיש תלונה בלבד. לקח אותה בכוח. זה היה סמור ל蹶ה, והיה צריך לשכנע אותה כי היא פחדה (עמ' 27 ש' 1-32).

לא הלך להגיש תלונה במשטרה נגד אירוע הסcin כי זה היה אירוע מינורי. הוא לא פגע. לא עשו מזה עניין, אבל היה צריך לעשות מזה עניין.

במשטרה המתלוונת הגישה תלונה, והוא ואשתו חיכו למטה כי החקיר אמר להם שהנאשם זועם כל כך ושלא יתנפל עליהם. לא זכר את שם השוטר. השוטר אמר לו שיזהר.

הם הגיעו עדות ולמחרת בבוקר השוטר קרא להם וגובהה עדות בקומה השנייה.

הוא לא פחד מהנאשם. בערב הראשון התלווה למתלוונת והיא הגישה תלונה, הוא לא היה איתה בחדר אלא מוחץ לו. למחרת קראו לו לבוא למסור עדות (עמ' 28 ש' 1-3).

המתלוונת לא לוויתה ממנו כסף, היא לוויתה מגיס אחר שקוראים לו יוסי 80,000 ₪. היא נתנה את הכספי זהה לנאנש. הוא היה קונה המון ג'ינסים ושורונים.

ידע שיש להם בעיות כלכליות. המתלוונת טיפלה בילדים בכלל, הנאנש לא היה בבית - רק בעבודה (עמ' 29 ש' 1-3).

לשאלה כיצד מסביר כי מהודעתו במשטרה עולה כי היא סיפרה לו על אירוע הסcin רק ביום שסיפרה כי איהם עליה, ענה כי לא כתוב יומן לגבי הסדר הכרונולוגי. גם אירוע עם הפיטה שכח לומר בבימ"ש, אבל אמר במשטרה.

בחקירה חוזרת העיד כי בערב שהגיע עם המתלוונת להגיש תלונה לא היה מי שיגבה ממנו הוועדה. لكن אמרו לו לבוא למחרת.

על אירוע הסcin והפיטה לא ידע בזמן אמת אחרת היו מזדוקים, אלא ידע על כך בדייעבד (עמ' 30 ש' 1-20).

(3) ע"ת-3-א ג- גבו ממנו עדות במשטרה ביום 10.10.11.

הוא והנאשם הינם חברים י לדות. הנאנש קיבל צו הרחקה מהבית, והוא ביקש שיוגש אליו לבית ויביא לו בגדים תחנותיים ודברים בסיסיים.

הוא נסע אליו הביתה להביא דברים, החנה ברחבה בה הוא גר ואז הבין שמעמיסים את הבית של הנאנש על מכוניות. הגיע אותו של חברת הובלות רכב נוסף וטנדר וראה שמרוקנים את הבית. הוא אמר לנאנש לлечט למשטרה.

הוא עלה לבית וראה שהכל הפור, ודברים שביקש לא היו שם, לא מסמכים ולא רכוש. צילם לנאנש כמה תמונות.

לא דיבר עם המתלוונת כי פחד שתהיה אי הבנה. הוא התרחק לרחוב, והנאשם הגיע וחיכה ייחד איתו. הנאנש לא עלה לבית אלא חיכה אותו ברחוב ליד.

הם גרים בסוף הרחוב עם רחבת חניה, הם עמדו כ-50 מטרים מהבית במרחב אויר, חיכו שיירוקנו את הבית, קשוו שהקם על המכוניות. חיכו במרחב שני בניינים מרוחוב בו גר, 140-150 מטרים ברחוב אחר (עמ' 31 ש'

(12-31).

הנאשם החנה 300 מטרים מהבית ברחוב הגדוד העברי והוא אמר לו לוחנות רחוק בגלל הculo הרחקה. רק לאחר מכן הסבירו לו שיש לנאשם צו הרחקה מהבית.

אחר כך צחקו עליהם משטרתיהם שהם לא מבינים את המרחק.

לא קל להסביר את רכיבו של הנאשם, הוא גבוה עם גגון ומגן חזיריים (עמ' 32 ש' 10-1).

בחקירה נגדית העיד כי הנאשם היה אצלם במעצר בית 3 ימים. היה אותו משטרת פעם אחת ביום 11.10.10, אבל לא בערב בו הושתו הערבויות. ידוע על הערבויות.

הם חברים והנשים שלhn היו חברות. גם בעת התאונת הנשים דיברו ביניהן.

הנאשם לא ביקש לישון אצלם במעצר בית אלא העדיף להישאר משטרת ולא להטריד אותם (עמ' 32 ש' 12-31).

אמרו לנאשם שהוא חייב להיות במקום כלשהו. הוא גר אצל אימו ברעננה והוא קבעו לכת להביא את הדברים. הם הגיעו למשטרת לפני שהמשטרת פנתה אליהם. מכיר אותו 20 שנה מב"ס תיכון, ואת המתлонנת - מאז שהתחתנו.

הנשים כבר לא חברות, היו חברות על בסיס טלפונים מיידיים. לא נפגש עם הנאשם בתדיות גבוה.

cashica למיטה ראה סבלים ורכב הובלות, המתлонנת הגיעה עם הרכב שלה עלו וירדו העמיסו ציוד, בגדים מחשבים. עליה לאחר מכן לדירה ונראה כאילו הייתה פשוטה, כל השאריות היו זרוקות על הרצפה, מפוזר. המקרה התנור ומכוון הכביסה לא היו.

היו שם שני אחיה של המתлонנת.

היה אירוע משפחתי בו אחד מהאחיה של המתлонנת התרברב שהוא רוקן את ביתה של גרותמו, והוא חשב שהוא דבר כאן (עמ' 33 ש' 1-3).

(4) ע"ת- דינה גמזו- גבהתה הودעה **ת/3 מהנאשם ביום 11.10.10 וכן ציור שציר בפניה.**

הודעתו של הנאשם משטרת מיום 10.10.11 ساعה 01:13 +תרשימים (ת/3)

לשאלה מה עשה היום מהחברים, ענה כי היה בעבודה כל היום עד שעה 19:00 לאחר מכן דבר עם אן חבר לו שיכנס במקומו לבית ויביא לו דברים מכיוון שאסור לו להיכנס לבית. הוא עצמו היה במרחק של 300 מטרים מהבית ברחוב מקביל. לא היה בקרבת המתлонנת כלל.

לשאלת האם זוכר מה אומר צו ההרחקה עליו חתום בחקירהו الأخيرة, ענה כי רשם לעצמו (הערת החוקר):
מראה לו שרשם על נייר שאצלו: 3 ימי מעצר בית, 15 ימים בלי בית, 30 יום לא לדבר איתה).

לא ידע שmorphak מרוחב הגדוד העברי ל-15 ימים. יכול להיות שהשטור אמר, והוא לא זוכר. הוא היה ברחוב הגדוד העברי (מציר תרשימים).

הוא יצא מהרכב פגש את א בצומת הח"ל-הגדוד העברי, נתן לו שkeit וחזר לרכב. המתין בחוץ.

לא קיבל את פרוטוקול ביום"ש לעניין צו הגנה מיום 11.10.6 בו כתוב שאסור לו להוציא מיטלטין מהבית. הוא גר אצל אימו בחיבת ציון 19 רעננה. מודיע לכך שעשה טעות, אבל לא ידע שאסור לו להיות ברחוב הגדוד העברי, חשב שאסור רק להתקרב לבית כמה מאות מטרים. ידע גם שאסור לו להתקרב למטלוננט וגם לא עלה במוחו לעשות זאת.

א הביא לו שkeit עם כמה תחתונים זההו, הוא פה אפשר לדבר איתנו.

בחקירה נגדית העידה כי משמשת כחוורת במשטרה. ביום 11.10.10 הייתה תורנית, והשעה הייתה 01:30 בלילה. במהלך החקירה הוצג לפניה הנאשם כתוב הערובה **ת/1**. נחקר באזהרה לגבי ההוראה החוקית שבתנאי שלא להיכנס לרחוב הגדוד העברי (עמ' 35 ש' 9-27).

לשאלת מה בחקירה היא לא מצינית שחוורת אותה על כך אלא חוות על שהיא בקרבתה של המטלוננט, ענתה כי זו המשמעות של ההוראה החוקית, כי יש קרבה בין רחוב הגדוד העברי לאזור שבו גרה המטלוננט. لكن הורחק מרוחב זה. זה ברור מtopic האזהרה.

אין לה הכשרה משטרתית להיות חוקרת אלמ"ב.

ישנם מקרים בהם מידע מטלוננט באלם"ב שיש לה זכות לפנות לבימ"ש לענייני משפחה להוציא צו הגנה. היא לא עוקבת אחרי זה אלא אם כן יש בעיה או תלונה בעקבות זה בהמשך.

לא נדרשה למקורה בו היו תנאים שונים שהושתו במשטרה לעומת תנאים שהושטו במסגרת צו הגנה בביים"ש למשפחה. לא קיבלת הנחיה לגבי כפיליות כלו.

לשאלת מה תגובתה לכך שהייתה החלטה בביים"ש למשפחה שקבע תנאי הרחקה לנאים ולמטלוננט בעלי מהות שונה, ענתה כי יכול להיות דבר זהה. זה לא נטען, אחרת הייתה נדרשת לטענה זו, והייתה בודקת (עמ' 36 ש' 1-32).

מאשרת שקיבלה את החלטת ביום"ש **ג/6** מהטלוננט ביום 11.10.9 במעמד התלונה, וכי בעת שחקירה את הנאשם זה היה בידיעתה (עמ' 37 ש' 1-11).

(5) ע"ת-レス"מ דודי לוי-משמש כחוקר אלמ"ב. גבה את ההודעה **ת/4** וכותב הערובה.

הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 11.10.3 שעה 19:13 (ת/4)

מעולם לא נגע במתלוננת לרעה ולא איים עליה ברצח. הוא דבר היום בבוקר עם אחיה הגדל יוסי בטלפון אחרי שאתמול הגיע הביתה והמתלוננת והילדים לא היו בבית. הם לא ענו לו לטלפונים.

הוא התקשר לjosy לברר איפה הם, יוסי אמר לו שאים על המתלוננת ברצח ושהרשויות יטפלו בו, אמר לו שזורך עליה סיכון. אמר את זה גם לאמו קמילה בטלפון היום.

הוא נשוי מעל 15 שנים ואין לו תיקים במשטרה ואףלו לא דוח תנועה. עובד כל יום 15 שעות.

لامתלוננת יש רכב והוא לא זираה בנהיגה, הויכוח על כך עולה לפעמים, לא יומיומי.

אתמול בבוקר בשעה 08:30 היא התקשרה אליו ואמרה לו להגיע מהר כי היא עשתה תאונה עם הילדים ונכנסה באוטובוס. היא הודתה שהיא אשמה כי התפרצה לכיכר תנועה.

הוא היה נסער ואמר לה שזו לא פעם ראשונה כי בעבר כמעט כמעט תאונה, ושutrums תפסו אותה עם פלאפון, ומעיר לה שנוסף אליה חותכת ולא זираה.

היא נסעה אליו למכוاني בהרצליה, השאירו את האוטו, ואח"כ הלכה הביתה. בשיחות טלפון אותו יום התווכחו על התאונה, והיא אמרה שיש מישחו מהמשפחה שלה שМОן לשלם על תיקון האוטו והוא אמר שלא רוצה כסף מאף אחד. בערב בא הביתה ואף אחד לא היה בבית. לא עונם לטלפונים.

במקום התאונה אסף את החלקים וזרק לפח, היזז את האוטו, ובדק שאפשר לנסוע אליו ו אמר לה שתישע אחריו עד למכסהה. הוא היה מבוהל בגליל הילדים הקטנים.

יכול להיות שקיים אותה במהלך הויכוח וקרא לה "טיפשה" אבל לא יותר מזה. גם היא צעקה עליו. מכחיש שאמր לה לילכת לעבוד בכביש.

מכחיש שאמר לה שתלך ברגל ותיקח את הילדים ברגל כי לא מגיע לה אותו.

נסעו להרצליה בשני רכבים - שלו ושלה. דיברו בטלפון בזמן הנסיעה. הוא צעק עליה אבל לא קילול ולא כינה אותה בשמות.

היא חזרה הביתה במונית, כפי שהתרברר כשדיבר אליה בטלפון לאחר שהגיעה לבית. הוא אמר לה שיש אוטובוס מטר מהבנק ולמה לך מונית, לא חבל על הכספי, והוא אמרה שלא הרגישה טוב, אז הוא לא אמר כלום. כשננתה לה את הכספי להפקיד בבנק אמרה שתיקח חלק לעצמה - והוא הסכים.

היא מתקה לו את הטלפון במהלך השיחות מלא פעמים כי התווכח אליה על התאונה. היא הצטדקה והקניתה אותו כל הזמן שהוא לא נהג טוב ודפק את הרכב לפני עשר שנים.

במהלך השנים היא זו שתקפה אותו. סוגרת לו את הדלת, נוננת לו אגרופים, דחפה אותו ולא נתנה לו לצאת

mahavit. ב-15 שנים זה קרה פעמיים בודדות. הוא חוזר עייף מהעבודה והוא לא נותרת לו לשון, רוצה שידבר איתה אחרי שמסובבת אותו בכוח. אולי קרה שירק עליה אחרי שדחפה אותו פעם, אבל גם לא פגע בה.

הדחיפות והאגורפים קרה לפני 10 שנים.

עובד משעה 08:30 עד 08:00 כל יום וחזר הביתה, אין לו כוח ליחסו מין, וכשהוא אומר לה זאת היא מכנה אותו "הומו" "אימפוטנט". הוא סובל מכאבם באשר יהיה לו חשד לסרטן והוא הינה צוחקת עליו ואמרת אולי יש לו את זה כי הוא לא משתמש בו. אם הוא צוז מפלצת והוא מפחדת- למה היא רוצה לשכב אותו?

לא זכור לו שירק עליה צלחת עם פיתה. הוא מתлонן על ניקיון הבית אבל לא מקלל אותה או קורא לה "מלוככת".

הוא המפרנס היחיד בבית, ואם כן- לפחות שתנקה.

הוא מכבס את הכביסות בבית - כי לוקח למכבסה ומחזיר בערב, קר שאפילו כביסות היא לא צריכה לעשות.

במהלך השנים נהג להביא לה בגדים מחנויות בהרצליה עד לבית שבחר. לפחות כמה ימים קנחה ליד נעליים ב-650TL ואמר לה שתנקה גם לעצמה. בסוף לא קנחה עצמה. הביא לה אייפון 4 ושכנע אותה ללקחת.

麥חיש כי תקף אותה וחנק אותה לצורך. מכחיש כי זרק עליה או פעם סכין.

לעובדת במכבסה קוראים ז'קלין. היא עובדת שם 15 שנים, ולפני 10 חודשים פוטרה כי היא לא הסתדרה עם אמא שלו. לאחר כמה חודשים ביקשה לחזור לעבודה- וחזרה. הינה עובדת נוספת שעובה.

לא היה לו אירוע תקיפה עם מי מהעובדות. עם ז'קלין התווכח, אבל בחיים לא היו מכות.

לפני כמה שנים סבל מדיכאון ונטל כדורים, אך כבר 6-5 שנים בלי כדורים. המתлонנות חריג בטיפול אצל פסיכולוגית בשם ציפי. לא אושפץ פסיכיאטרית. היה מטופל דרך קופ"ח.

הוא הולך להתגרש. הוא לא נשאר עם המתлонנות כי הוא מבין שהוא רוצה לקבור אותם.

מעוניין בטיפול ברווחה.

בהמשך עדותו, לשאלת כיצד מתבצעת עירcit כתוב ערובה, ענה כי מנפיק את טופס הערובה לאחר שיחה עם קצין חקירות.

הוא מודיע לחשוד על החלטת הקצין בעניינו, ואם החשוד מסכים לתנאים- נערך כתוב הערובה. אם יש צורך להמתין לערב צד ג'- כתוב הערובה יערוך לאחר שהוא מגיע על מנת להכניס פרטיו למחשב.

לשאלה מה תגובתו לכך שהנאשם אומר בחקרתו כי לא ידע שהוא מרוחק מרוחק הגדור העברי, ענה כי הוא נהוג להסביר באופן חד משמעי לכל חשוד את ההשלכות של צו הרחקה וסנקציות במידה יופר אונם (עמ' 37

ש' 0-31(1).

בחקירהתו הנגדית העיד כי **ת/1** הוא טופס סטנדרטי של כתב ערובה שיוצא מהמחשב. ישנו טופס נוסף במידה ויש צורך בהפקדתו. הוא לא ערך את הטופס למעט סימון האיקס, סכום הערבות והתנאים.

לשאלה האם אהרון רנד הוא הקצין שהורה על התנאים או שהוא החליט עליהם, ענה כי הקצין המשטרת הוא שמחילט מהם תנאי השחרור. הוא עצמו לא מחליט - הוא לא הקצין.

אהרון רנד הוא שמחילט לגבי התנאים בעניינו של הנאשם. הקצין מתרשם בשיחה במהלך היום או טלפונית אם זה בלילה. לא זכר מה היה במקרה זה.

גם כשרואה שהשעה המצינית היא 22:22 לא זוכר, כי לפעמים קצין החקירה הוא תורן בתחנה (עמ' 38 ש' 1-32).

אם הקצין לא נמצא - הוא מתקשר וمعدכן אותו טלפונית. הוא רואה לפי הטופס שהקצין היה אהרון רנד לא מתוך זיכר.

לשאלה למה בטופס כתוב ערובה לא רשום כי אם יפר את התנאים תהא המדינה רשאית להגיש נגדו כתוב אישום בגין הפרת הוראה חוקית, אלא רשום רק כי הוא רשאי להגיש ערע על התנאים, ואם יפר - רשאית המדינה לעוזרו ולחלוט ערבות, ענה כי אין קשר בין הדברים. לא עוזרים אדם לחינם, אלא מבקרים את הנסיבות, ואם יש ראיות- מגישים כתב אישום (עמ' 39 ש' 1-32).

זה לא מתקיים לנטח את הפורמט של כתוב ערובה, זה דבר מוגמר, אבל ההיגיון מלמד שם אדם נעצר - אז יתכן ויוגש נגדו כתב אישום. לא מתקיים להסביר מדוע נרשם או לא נרשם.

חשוב שגם אמו של הנאשם חתמה על הטופס.

מאשר כי נהוג לזמן לחקירה גם את הערבים אם מפר תנאים. לשאלה מה תגובתו לכך שזה לא בוצע - ענה כי יכול להיות, אבל כל מקרה לגופו. לא זכר אם בוצע בתיק זה או לא (עמ' 40 ש' 1-15).

בחקירה חוזרת העיד כי אין לו סמכות להחליט לגבי תנאי השחרור.

לרוב - קצין תורם מתחילה תורנות בתחנה משעה 17:00 עד הבוקר ובישי שבת יש תורנים בבוקר ובערב. קצין התורן הוא מלא מקום מפקד התחנה.

הוא נהג בסיום חקירה להתקשר לקצין חקירות ולעדכן אותו, ולאחר שהקצין מקבל החלטה- הוא מעדכן את הקצין התורן לגבי החלטת הקצין החקירה.

כונמצא בתחנה- בשיחה פנים אל פנים ובערב -טלפון (עמ' 40 ש' 17-32).

קצין החקירות הוא שמחלייט, אלא אם מפנה לקצין תורן (עמ' 41 ש' 3-1).

כן הוגש:

צו הרחקה (כתב ערובה) מיום 11.10.11 מאת פקד אהרון רנד (ת/1)

תנאי השחרור: לא להכנס לרחוב הגדוד העברי לתקופה של 15 ימים, לא יצור קשר עם המתלוונת לתקופה של 30 ימים, לא לצאת מחיבת ציון ברעננה לתקופה של 3 ימים, להתייצב בתחנת המשטרה וביבם"ש.

شرطוט של מקום חניית הרכב הנאשם ע"י המתלוונת בעת הגשת התלונה מיום 11.10.11 עד ע"י המתלוונת (ת/2)

.4. מטעם ההגנה העיד **הנאשם** (עמ' 52-36 לפרטוקול).

על פי עדותו - הוא והמתלוונת פרודים מNovember 2011, וגורושים ממאי 2012. יש להם 4 ילדים בני 8-18, כאשר ביולי 2012 הילדים הגדולים החליטו שהם עוזבים את המתלוונת וועברים לגור איתו ברעננה, בבית אימו. המתלוונת גרה בעתלית.

לפי הסדרי הראייה שבת אחת המתלוונת מביאה לו את הילדים הקטנים ואז ארבעתם אצל ברעננה ושבת אחת הילדים הולכים אליה- וארבעתם אצל.

האירוע ארע לאחר ראש השנה, כשהמתלוונת התקשרה אליו ב�отק, בנוכחות בתו הגדולה, ואמרה כי עשתה תאונה וביקשה שיגע לזרת התאונה. הוא שאל אם זה משחו רציני ש策יך לבוא או שיכולה להסתדר בכוחות עצמה (עמ' 36 ש' 29-11).

המתלוונת אמרה לו שمعدיפה שיגע. הוא נסע לזרה ברעננה וראה שהרכב שלו עומד מצד, והוא אמרה לו שכולם בסדר והילדים בסדר והלכו ברגל הביתה.

התברר כי היא לא נתנה זכות קדימה לאוטובוס בכיכר, והייתה פגעה. הוא שאל אותה אם הילדים היו חגורים והוא ענתה שנראתה לה שלא.

היו אנשים מסביב, עובי אוורה. היו ביניהם חילופי דברים וסיכמו שהיא תישע אחריו לעסק שלהם בהרצליה שם המכונאי יאסוף את הרכב. הם נסעו לעסק ובמהלך הנסיעה המשיכו לדבר והוא ביןיהם חילופי דברים והוא כעס כי היא נΗגת לא זהירה.

כמה פעמים כעס עליה שנוהגת מהר ושהילדים לא חגורים.

המתלוננת נסעה אחריו לעסק המשפחתי שם חנו שניהם, המכונאי הגע ולקח את הרכב שלה. לאחר מכן היא נכנסה לעסק וטיפלה בהנהלת חשבונות. העובדת של החנות גם הייתה באותו מקום והם המשיכו להתוכח. המתלוננת צעקה עליו והוא חילופי דברים.

מחייב כי איים על אדם בחיו. לא אמר את הדברים האמורים באישום הראשן. מעולם לא איים עליה ברצח. היו ביניהם גידופים, לא זכר מילים בהם השתמש, אבל לא איים ברצח.

לא זכר שאמר שתעבד בכביש ותשלם את הכספי לתיקון. יכול להיות שאמר לה "סתומה" "מטומטמת" "דפוקה" "מפארת" "לא יכול לראות אותך". הוא היה נסער והוא סיכנה את הילדים שלו (עמ' 37 ש' 1-3).

זו פעמי ראשונה שנחקר במשטרה, אין לו עבר פלילי, זה היה טראומטי בשביונו.

לא יודע למה הגישה תלונה במשטרה. רעם ביום בהיר. היא תמיד דחפה ללקוח לגור בצדון אצל המשפחה אותו בדברים יותר חמורים, של מעשים מגונים ילדים כי לא רצתה שיראה אותם אלא במרכז קשר. בגלל שפקית הסעד לא האמינה ולא הוגשה תלונה במשטרה - ולא הוגש כתוב אישום.

אין לו קשר עם המתלוננת משנת 2011. אין לו את הטלפון שלה.

היו הליכים בבי"ד רבני ביניהם ובבימ"ש למשפחה.

לפני כן המתלוננת לא הגישה תלונה נגדו במשטרה אף פעם.

היי לה כרטיסי אשראי (ג' 7) ולא החסיר ממנה ומהילדים כלום. הוא עבד 15 שעות. אפשר לשאול את הילדים. שניהם עשו את הקניות בסופר (עמ' 38 ש' 1-3).

העבודה שלו מאוד שוחקת בעסק, עבד מתרעע בובוקר עד 11 בלילה ולא היה הרבה בבית. רוב הווייחדים ביניהם היו שהוא נעדר כל היום מהבית. הוא המפרנס היחיד של ארבעה ילדים. נהנה להיות בבית עם הילדים אבל מכורח הנسبות זה לא התאפשר.

בדיעבד יכול להיות שהוא טועה, היה צריך לספק פחות דברים חומריים יותר דברים רגשיים. כשהיא מגייע הביתה היה עיף והמתלוננת רצתה שהיא עיר וישוחח אליה ורצתה יחסים אינטימיים והוא היה נרדם. היא בכוונות הייתה מעירה אותו, קוראת לו בשם גנאי "הומו" "אוימפוטנט" כי לא סיפק את הצרכים המיניים שלו.

לא התעכבו במקום התאונה, היי 10-15 דקות, העמיסו את טമבון לרכב, ונסעו.

הייא לא הביעה הסתייגות או התנגדות לנסוע. היו חילופי דברים במקום התאונה (עמ' 39 ש' 1-3).

הם לא היו בלבד בזירת התאונה היו מלא אנשים, גם כשחוו בעסק לא היי לבד- השכנים באו והלכו, המכונאי

הגיע, העובדת נכחה. מכחיש שאמר לה את מה שמייחסת לו.

הם עוד לא סיימו את ההליכים ביניהם בביב"ש. הוא צריך לשלם לה עד 100,000 ₪ שאינו לו כרגע והוא תלן כנראה להוצאה לפועל. תבעה אותו על חודשיים מזונות שלא שילם בשנת 2012. משלם לה מזונות באופן רציף.

הכסף שחיבר לה זה בגין פשרה אליה הגיעו, לפיה יתן לה 200,000 ₪ בנוסף על חלוקת הרכוש. שילם לה חצי, וחיבר לה עוד חצי מהטסום.

אין לו כסף לשכור דירה והוא גור אצל אימו.

הדירה שקיבל מהוריו מושכרת, והוא משלם למחלוננת 4,500 ₪ מזונות.

רוב שנות נישואיהם המחלוננת לא עבדה, רק כמה חודשים בחנות ואז פיטרו אותה.

היא טענה שיש לה ילדים והיא לא צריכה לעבוד. היו ויכוחים על זה בשנים האחרונות כי הוא לא עומד בנטל והיו טלפונים מהבנק.

למרות שהיו להם 2 מכוניות - הן ישנות לא עלות הרבה. קנו דירה ברעננה במשכנתא גבוהה והוא עשה חשבון שהוא יצא לעבוד ותעזר לו כלכלית, וכשלא עבדה- זה יצר מתיחות.

מאשר כי החתימה על כתוב הערובה **ת/1** היא שלו (פרק' עמ' 40 ש' 32-1).

מודה כי בהתאם לאיושם השני נכנס לרחוב הגדור העברי. לשאלת האם ידע שאסור לו להתקרב לרחוב זה ענה כי כשנחקר חתום על המסמכים האלה . למייט זכרונו הוא לא הביא לו את המסמכים. הוא ידע שיש לו הרחקה מהבית, لكن התקשר לחבר ובא בשעות הערב המוקדמות, חנה רחוק מהבית, אבל הטעות הייתה שזה היה ברחוב הגדור העברי.

הבין שההרחקה היא מהבית עצמו ולא מהדירה.

אם הוא מתקרב עם הרכב למרחק 100 מטרים- זו כבר הפרה.

בشرطוט שלו אורכו של רחוב הגדור העברי הוא 1000 מ' לפחות מחזזה עד ויצמן. הערכה בין המקום בו חנה לבית 200 מטרים.

שבאו למקום - המחלוננת הייתה עם שני אחיה ומשאית והם בזו אט הבית שלו, גנבו לו פרטיו לבוש אישיים, שעון יקר שהוחזר לו רק לאחר שביב"ש התעורר. החבר עלה וצילם.

הוא התקשר לעו"ד, והוא ייעצה לו ללקת למשטרה להגיש תלונה - ושם הודיעו לו שהוא הגישה תלונה נגדו.

לא הייתה לו כוונה לעלות הביתה, لكن בא עם החבר, היה לו צו הרחקה, והוא נשאר חסר כל.

היו תסקרים של פקידת הסעד בהליך בבימ"ש לענייני משפחה. זוכר כי פקידת הסעד לענייני סדרי דין מיום 18.12.11 התרשמה כי אין לו מסוכנות כלפי הילדים בניגוד לדברי המתלוונת (עמ' 41 ש' 1-32).

לשאלת מתי המתלוונת העלה נגדו האשמות של מעשים מגונים כלפי הילדים, ענה כי היא גוללה מול פקידת הסעד המון האשמות כלפיו, שהוא חולה נפש ו אסור לו להיפגש עם הילדים כי הוא מסוכן להם. חודשיים וחצי לא נתנו לו לראות אותם, בסוף הודיעה שהיא רוצה שייפגש איתם רק במרכז הקשר. עוזד שלו הגיע בקשה להסדרי ראייה והוא החל לראות אותם לאחר חודשיים וחצי (עמ' 42 ש' 1-11).

בחקירה נגדית לשאלת כיצד מסביר כי בכל זאת הוחלט כי יפגש עם הילדים במפגש צמוד של העו"ס, ענה כי הדוח הראשון של פקידת הסעד בבימ"ש למשפחה היה לאחר שיחה של 10 דקות. יש عشرות תסקרים של פקידת הסעד שמספרתים את ההתנהלות שלו ושל המתלוונת. באחד מהם- המתלוונת טענה שמדובר לא פגע בה פיזית.

לשאלת מה תגובתו לכך שבתו אישרה כי הוא ביקש ממנה לטעוף אותו בעזרת השלט ביד וברג'ל, ובשנתיים האחרונות הדבר פסק לאחר שהתחמקה והמתלוונת ביקהה שיפסיק, ענה כי חושב זהה לגיטימי שיושב בסalon עם הבן או הבת ומLTEף אותם בידו.

היא הייתה לוקחת את השלט ומדגדגת אותו ביד או ברגל (עמ' 42 ש' 30-13).

לשאלת כיצד מסביר כי זה היה בתקופה בה לא היו בהליך גירושין ולא הייתה למATALונת מטרה להפליל אותו ולהמציא תלונות נגדו במשטרה, ענה כי למATALונת יש אובססיה למשפחת המוצא שלה, ותמיד רצתה לעבור לגרור לידם. הייתה מתחזות על רקע כלכלי ולא הייתה אופוריה בבית.

יש את ארבעת הילדים שכחישו את טענותיה בדבר אלימות קשה בדבריה.

הוא מעולם לא ירך עליה ולא פגע בה.

לשאלת כיצד מסביר כי במשטרה אמר שאולי קרה שירק עליה כשהיא דחפה אותו פעם (ת/4 ש' 76), ענה כי מעולם לא ירך עליה. הוא לא אדם אלים. היא הייתה אלימה והרביצה לילדים. פעם התקרצה אליו לעבודה אמרה שעשתה טעות והרביצה הילד והוא רצה להתקשר למשטרה. צבטה אותם, שרטה.

הייתה סיטואציה אחת בה אמר לה בויכוך "טפו עליך" בלי לירוק.

המתלוונת רצתה יחס לדבריה ממנה, אך טענת שהיא בעל אלים פיזית ומילולית ושבלה ממנה לדבריה (עמ' 43 ש' 1-32).

מקום התאונה היה כ-10 דקות הליכה מהבית. לא התרשם שהיא בסערת רגשות, היא אמרה שהכל בסדר ואף אחד לא נפגע. רק אמרה שהטמפון נפל והרכב לא בסדר.

לא קיל אותה שם. הוא שאל אם הילדים היו חגורים, והוא אמרה שנראה לה שלא. סיכמו שיסעו להרצליה הכניסו את טבון ונסעו.

שאלה מדוע לא אמר במשטרת ששאל אם הילדים היו חגורים, ענה כי יכול להיות שהיא בשוק והלם כי זו פעם ראשונה במשטרת. את הפרט זהה שכח לציין (עמ' 44 ש' 22-1).

לשאלה כיצד מסביר כי מהמקום נסעו למוסך ולא לבדוק את הילדים בביתם בגין יסודי, ענה כי הילדים היו בסדר גמור, הם הלכו ג'il הביתה (עמ' 44 ש' 32-23 ועמ' 45 ש' 1).

הבת גדולה הייתה בבית, וסמרק על מה שאמרה לו.

היו להם שני רכבים זהה היה הרכב שלה. אחרי שראתה שהילדים בסדר,ocab לו שהרכב שלה נהרס. לא עשה ביטוחים לרכבים למעט ביטוחי חובה בגלל המצב הכלכלי.

לא יודע אם דרש ממנה לשלם על התקון, היא הציעה. היא אמרה לו שאחותה יעל יכול לתת להם הלוואה ולתקן את הרכב, והוא אמר לה שלא צריך טובות (עמ' 45 ש' 32-1).

לשאלה למה היא צריכה להצע דבר כזה אם יש להם חשבון משותף, ענה כי היא ידעה מה מצבם הכלכלי. 22 שנים המתלוננת אליו ופתאום יומם בהיר אחד הוא הופך למסוכן רוץ עשה מעשים מגונים ילדים -זה לא נראה תמה? היא מזמין אותו אליה הביתה כשהיא לה בעיות עם הילדים, הגיעו לחנותה כשהיא צריכה ממנו חתימה, ופתאום הוא לא מסוכן.

לשאלה למה לא ניסה להרגיע אותה, ענה כי הוא לא מושלם, ועשה טעויות, אבל הוא לא אלים ורוצה.

מה שקיים אותו שבמקום התאונת התוווכחה אליו במקום למתן את האש. הוא כעם בפנים אבל לא צריך.

לשאלה אולי אמר לה שירצח אותה והוא לא זכר טוב כי היה נסער, ענה כי יש דברים שהוא יודע מהם לא בנסיבות שלו. מעולם לא איים עליה ולא פגע בה לרעה (עמ' 46 ש' 32-1).

היא הייתה מחתיפה לילדים. לשאלה למה לא התלונן, ענה כי מדובר בסטייה פה, צביטה שם, פעם בשבועיים שלושה.

לשאלה למה לא אמר זאת בחקירה, ענה כי אמר את זה, וגם הגיע תלונה לפני כמה חודשים.

המתלוננת נחקרה באזהרה פעמיים. אמר גם את זה בחקירה.

אפשר לבדוק את זה- הגיע פעמיים תלונה למשטרת על אלימות שלה כנגד הילדים.

הנזק של התאונת לא היה כל כך משמעותי. לשאלה למה לא נסע אליה הרכב שעבר תאונה אלא נסע לפניה, ענה כי הוא ראה שהוא בסדר גמור, ללא פגיעות ושרכב אין בעיות חז מטמבען שנפל. לא צריך סתם להזמין

גרר. היו חילופי דברים ביניהם בנסיבות, ויכול הדדי (עמ' 47 ש' 1-32).

בעסק נכח העובדת ג'קלין. לשאלת כיצד מסביר כי במשטרת **ת/4** ש' 116 מסר שהוא לא עובדת כבר 10 חודשים, ושופטורה לאחר שהיא לה ויכול עם אמו, ענה כי ביום התאונה היא הייתה בעבודה. הייתה לה הפסקה, ולאחר מכן היא חזרה לעבוד. היא מוכנה לבוא לעדות.

לשאלה מה תגובתו לטענת המטלוננט לפיה הוא מבזבז כספים על קניות בגדים, ענה כי הרבה פעמים היה קונה לה, ומפנק אותה בדברים, וגם היא עצמה קנתה מיד פעם.

לא זכר אם אמר לה ללבת להפקיד כסף כשהגינו לעסק.

לשאלה האם סירב לתת לה את הרכב כדי שתחזר הביתה מהעסק, ענה כי אמר לה שצער את הרכב למשלוחים ועובדת והיא הלכה. לא אמר לה לנסוע באוטובוס.

הוא חשב שנים על פרידה מהטלוננט היא תמיד רצתה לחזור למשפחה שלה, הייתה תקופה שחיפשו דירה שם, והוא הבין שלא יכול לנסוע כל יום מחיפה להרצליה (עמ' 48 ש' 1-32).

לא זכר אם המטלוננט ביקשה ממנו לחזור הביתה במונית, יודע שסוגיה זו עלתה אחרי שהיא הגעה הביתה ואמרה לו שלקחה מונית. הוא אמר לה למה לקחה מונית, וכשאמරה שלא הגיעה טוב- הבין.

הוא התקשר לאחיה של המטלוננט יוסי, שאמר לו שהוא איים על המטלוננט ברצח, והוא יسمع מהרשויות וניתק.

לא אמר לו שהוא היה בצדק. הוא התקשר שוב ליוסי ו אמר לו שמכיר אותו 20 שנה וצריך להתביש. יוסי ניהל את העניינים מהיום הראשון במשטרת ולא המטלוננט. יוסי גם אמר לחקרים שהוא קיל אותו (עמ' 49 ש' 1-32).

אף פעם לא סבלו אחד את השני.

הוא היה ביחסים טובים עם המשפחה של המטלוננט אבל לא עם אחיה יוסי.

מחיש כי זרק על המטלוננט סכין. היא מעיליה עליו המון עלילות שווה.

כיצד מסביר כי נסעה אליו למוסך ולא עשתה פרסה ונסעה למשטרת טעות שהלכה למשטרת כי דברם לא יוכל לחזור אחריה, ובכל הדינום לאחר מכן בимв"ש היא התייעצה עם אחיה כמוbove שהוא מניע אותה ומיעץ לה עצות לא טובות. היא הייתה דמות דומיננטית בבית ולא פחדה ממנו (עמ' 50 ש' 1-32).

לגביו האישום השני - ידע שאסור לו התקרב לבית, לא לרוחב. אם היה יודע - היה חונה ברחוב אחר, הוא לא

מחפש בעיות. לשאלת מה תגובתו לכך שאמר שהו במרחק 140 מטרים מהבית, ענה כי לא ממדדו במטרים, פלוס מינוס. הערכה גסה.

יכול להיות שהמרחק האובייקטיבי מהבית הוא 50 מטרים, לא מدد (עמ' 51 ש' 32-1).

רק בדייבד ידע, במשטרה אמרו לו. לשאלת האם מכיר את החלטת בימ"ש למשפחה שלא יכול להתקרב לבית ברדיוס של 200 מטרים **ת/6**, ענה כי מודה שעשה טעות בתום לב, לא ידע שצריך התרחק מכל הרחוב.

לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה עולה כי ידע שאסור לו התקרב לבית מרחק של 200-350 מטרים, אך מסכים לדבריו לפיהם חנה במרחק 150 מטרים מהבית, ענה כי מדובר ב-150 מטרים פלוס מינוס, לא מدد. חנה ברחוב בו גר, אך לא התקoon להתקרב בבית.

הוא אדם שומר חוק ומתביחס לעמוד בביבמ"ש. המטלוננט התעללה בו מספיק (עמ' 52 ש' 26-1).

כן הוגש:

כתב תביעה של המטלוננט כנגד הנאשם בתמ"ש 7545-11-11 + תצהיר המטלוננט (ג/1)

הודעה של המטלוננט במשטרה מיום 3.10.11 ساعה 16:03 (ג/2)

אתמול בשעה 00:00 CNSUSA ברכב עם שני הילדים כרמל ושייר, לקחה אותם לגן ולבי"ס, עשתה תאונת דרכים ונכנסה באוטובוס.

היא נבהלה מאוד ונגרם נזק לרכב, והילדים לא נפגעו. היא התקשרה לנאים מיד והודיעה לו על כך וביקשה הגיעו לעזרה לה.

כשהנאים שמע שהייתה תאונה הוא צrho עליה וקיים שהרסה את הרכב, ואין היא נסעת ורק עושה נזקים. הוא הגיע והמשיך לצעוק לפחות ולאיים ואמר שמצידו תיקח את הילדים ברגל לא מגיע לה אותו. הוא קרא לה "שרמוטה" ואמר שתעבד בכביש ותשלם את הכספי לתיקון. אמר לה "אני ארצה אותך" וקיים "סתומה" התקשר לחבר שלו מוסכני בהרצליה והוא נסעה לשם. תוך כדי נסעה הנאים השפיל אותה וצrho עליה. היא חזרה הביתה במוניות והנאים התקשר ושאל איך הגיעו כל כך מהר הביתה והוא אמרה שלקחה מונית. הנאים עוד יותר התעכבר וצrho שהוא מbratesה לו את כל הכספי על מוניות. הוא המשיך לצעוק וקיים והיא נתקה לו ולא ענתה לו יותר.

אחיה י הגיע אליה אתמול בשעה 21:00 והוא לקחה את ארבעת הילדים ונסעו ביחד לאימה שלה בניר עציון. היום בבוקר התקשרה לרשותה בעיריית רעננה ודיברה עם עו"ס ציפי וסיפה לה מה שקרה. היא בקשר אותה במשך שנה, ומעורבת ביחסים ביןיהם לנאים. היא הציעה לה לפנות למשטרה ולהגיש תלונה.

במהלך השנים היה צועק ומקהל אבל אף פעם לא היכה אותה. היו 4-5 מקרים שדחף אותה, היא לא

נפלה רק הלכה צעד אחריה בשל הדחיפות. הנאשם היה עצבני מאד.

פעם נתנה לו פיתה קרוועה והוא זרק אותה ביחד עם הצלחת לכיוונה. היה זהה וזה לא פגע בה.

הוא עובד במכבסה המשפחתית של המשפחה שלו בהרצליה. הוא מנהל אותה וחזר בשעה 20:00-22:00 כל יום. ברוב הפעמים חזר עצבני עם עיניים אדומות. אם רואה שהבית הפור קצר- הוא מקליל וירק לכיוונה ואומר "איזה אישה מלוכלת את".

זה הכנס אותה לפאניקה ולכн' לפני שהוא חוזר מהעבודה תמיד אמרה לילדיהם שיסדרו את הבית מהר כדי שהיא מסודר כשהוא מגיע.

כל פעם יש לו הערות שהוא לוקחת כסף ומbezבזת אותן. הייתה תקופה שלא נתן לה כסף והייתה צריכה לעשותות "קומביניות" ולפעמים היה זורק לה כסף בשולחן לקניות וצעק "קחי" בעצבים. לעצמו הוא קונה ומbezבז מלא שעוניים, ג'ינסים, דברים לשיער, חולצות, נעלים, וכוננות גילוח, ולה אסור לקנות.

כל פעם מאיים עליו, ככה הוא רגיל לדבר אליה. כל פעם אומר לה "אני אהרוג אותך" "אני ארצח אותך" ולא יעשו לו כלום כי הוא על כדורים, הוא חולה נפש.

יש לו מאניה דפרטיה. לא יודעת אם הוא היה בבי' שלוותה אבל יודעת שהוא מטופל אצל פסיכיאטר פרטי שנוטן לו כדורים נגד דיכאון וחרדה אבל הוא לא לוקח אותם באופן סדיר ולכע עצבני. משתמש כדורים 12 שנים.

לפני כמה שנים תפס אותה בצוואר תוך כדי ויכוח ואמר לה "אני אחנק אותך" "אני ארצח אותך". לאחר מכן נרגע והצטער, ולפעמים לאחר שמאים - מתכחש לאיומים. הוא לא יציב בנפשו.

אבי היה חולה נפש ואושפז בשלוותה במשך שנים ולפעמים בפרדסיה ואף פעם לא הגיע תלווה נגד הנאשם למרות שהוא לה קשה אליו כי תמיד ריחמה עליו. הפעם בגלל ההתנהגות שלו בתאונת לא יכולה לסבול עוד וזה הקש שבר את גב הגמל.

הוא הפחד אותה ממש, ובהביל אותה בהתנהגות שלו.ครגע לא יודעת מה לעשות אם להתרחש או לא אבל יודעת שהוא לא ישתנה. לפני שנה וחצי או שנתיים העוף עליה סיכון מטבח והוא זהה וזה פגע בילדה- לא עשה סימן רק נגע בה. היום הוא מתכחש שהוא בכלל.

גם במכבסה היה לו קטע עם העובדת שדחף אותה והיא התקשרה אליה ומספרה שדחף אותה והנאשם היה מכחיש זה קרה לפני ארבע שנים אבל עד היום נשאהה העובדת לעבוד בחנות.

היא עבדה כ-10 חודשים במשפחה עד לפני שבועיים שפיטרו אותה כי לא היו צריכים עוד מטפלת. היא עבדת בכל מיני עבודות מזדמנות.

לנאשם אין גישה לנשק, הוא לא משרת במילואים. יש לו פטור על סעיף נפשי.

היא פוחדת שישתגע ויפגע בה ובילדים הוא לא יציב נפשית ואי אפשר לצפות את התוצאות שלו הוא כל פעם

משתנה.

חיקיתה של המטלוננת באזהרה במשטרה מיום 5.10.11 שעה 8:29 (נ/3)

חשודה בתקיפת הנאשם. מבינה על מה נחרرت. היא לא תקפה אותו. היא נהגת טובה, אולי יש לה דוחות תנועה, לא זוכרת. לגבי יחסיה עם הנאשם - מבינה עכשו שחיה בפחד הוא לא נתן לה כסף. לשאלת מי זו העובדת שהנאשם תקף, ענתה כי שמה ז'קלין. היא התקשרה אליה ואמרה שהנאשם חנק אותה והרבץ לה, דחף אותה.

הוא זרך עליה (על המטלוננת) סכין לפני שנה וחצי-שנתיים.

בקושי מקייםichi מין. לפני חודש הנאשם חשב שיש לו סרטן וכаб לו. היא שואלת אותו הרבה לגבי יחסיו מין ושהם צריכים יותר לחזק את הקשר ביניהם, והנאשם אומר לה שהוא גגעל ממנה.

אין אנשים שמייעצים לה ביחסים ביןין הנאשם.

הנאשם התקשר לヨוסי ושאל מה הם עושים ואמא של הנאשם התקשרה אליה לפלאפון וויסי ענה כי היא הייתה עסוקה וויסי אמר לה איפה הייתה 20 שנה כשהנאשם לא נתן כסף למטלוננת. יויסי לא כינה את הנאשם רוצח. לא זכרת אם דבר עם אמא של הנאשם לגבי הסכין. יכול להיות שייסי אמר לה מהهو על הסכין.

לשאלת מה תגובתה לטענת הנאשם לפיה כל הזמן צוחקת עליו שהבעיות ברך זה בגל שלא משתמש בו, ענתה כי בדיור ובצחוק אומרת לנאים שציריך להשתמש בו יותר.

היו קטעים שבצחוק הנאשם היה אומר אולי הוא הומו. היה מצב שחבר של הנאשם הציז לו בשירותים והוא שאלת אם הם הומואים. אף פעם לא אמרה אימפוטנט.

הנאשם תמיד אמר לה שהוא עיף, לא היו להם יחס מין נורמליים ולא נישואין נורמליים.

אולי הקייטה אותו במקרים בודדים.

בחיים לא נתנה לנאים אגרופים. הייתה פעם שלקחה את מפתחות הרכב ורצה לצאת והוא תפסה את הדלת ואמרה לו שרצה לדבר איתו, והנאשם דחף אותה והיא דחפה אותה בחזרה והוא הלך.

יש מקרים שרוצה לדבר איתו והוא הולך לישון.

היא לא מסובכת אותו באגרסיביות, אלא מבקשת שיטובב ויכבד אותה ולא יפנה לה את הגב. מעוניינת בטיפול ברוחה. לא מעוניינת במעון לנשים מוכחות.

הודעתה של המטלוננת במשטרה מיום 9.10.11 שעה 20:34 (נ/4)

רצה להתלוון על הנאשם. היום בשעה 20:00 יצא מהבית ברחוב הגדוד העברי 17 ברעננה וראתה את האוטו

שלו מול ב"ס הדר באותו רחוב. יש לו צו הרחק מהבית ואמרו לה להודיע למשטרה אם הוא מתקרב.

היא לא ראתה אותו אלא רק את האוטו שלו.

היא מזהה את הרכב, יש לו איסוזו טרופר והוא התקין מראות מעל למראות צבע לבן, יש לו גגון על האוטו מאוד גבוה, זה רכב שהוא השפיע בו ולא ניתן לפספס אותו. הרכב עמד בחניה האחורי מכונית במקביל למדרכה עם הפנים לכיוון הבית. לא יודעת מה המרחק. הוא עמד לפני הפניה לרחוב הח"ל (צירה תרשימים לגבי מקום הרכב).

אין לו במקום חברים או קרוביים או אנשים הקשורים לעובודה.

חוسبת שהוא הגיע כי היום הוצאה אותו מהמוסך לאחר התאונה יוכל להיות שבעל המוסך אמר לו והוא ידע שתגיע לדירה.

כרגע לא מעוניינת ללבת לungan לנשים מוכחות. משaira עותק של צו ההגנה שהוצאה בביב"ש מיום 11.10.6.

הודעתו של י ל המשטרה מיום 5.10.11 שעה 9:51 (נ/5)

אחיה של המתלוננת. ידוע שהחברים שלהם אינם דבש והם שני עולמות שונים. אחותם מבית דתי והנאמש לא, את הנאמש מעוניין רק כסף.

ידוע שהמתלוננת מנסה לחזק את הקשר ביניהם ושהיא מרחתה עליו. הקשר לא טוב כי הנאמש לא מבין את ערך המשפחה ואין לו כבוד לאישה, ولكن הקשר ביניהם התדרדר.

ביום ראשון האחרון נודע לו על התאונה של המתלוננת והאימונים של הנאמש כלפי ברצח.

בערב דבר עם המתלוננת והוא אמרה לו בבכי היסטרי שהוא בפחד לא יודעת מה לעשות, כולה רועדת, והנאמש איים עלייה ברצח.

הוא אמר לה שהיא לא יכולה להישאר בבית ובהתחלת רצתה להישאר מהפחד שמא המצב י חמיר יותר והוא התעקש שתיקח מונית וטיסע לאימם בניר עציון. בסוף היא נסעה לאימה והוא הגיע לשם להרגיע אותה.

ביום שני התקשר למחלקה הרווחה בעיריית רעננה ודבר עם מנהלת המחלקה ששמעה את הסיפור ואמרה שיחזרו אליו. בשעה 10:30 דבר עם זהבה עו"ס מרעננה שאמרה לו שהמתלוננת תלך לungan לנשים מוכחות ולפתח תיק במשטרת. הוא חזר מהעבודה ולקח אותה לכ"ס להגיש תלונה.

בבוקר يوم שני הנאמש התקשר אליו ושאל אם ידוע היכן המתלוננת והוא אמר שיודיע אבל אחרי שאיים עלייה ברצח לא מעוניין לדבר>About. אחרי 10 דקות הנאמש התקשר שוב ואמר שהוא לא רוצה לדבר>About, והנאמש צעק איך הם לא מתבבשים, ושאלoli אמר את היום בצחוק.

אםא של הנאמש התקשרה למחלוננת והיא מסרה לו את הטלפון. אמרו של הנאמש אמרה לו שהם משפחה

נדרך לכבות את האש ולא להדילק והוא אמר לה איפה הייתה 15 שנים. הוא אמר לה שהנאשם איים על המתלוונת ברצח, וזרק עליה סכין. הוא לא ידע מזה אלא נודע לו אחריו שהענין התפוצץ. עד למקורה זה מידר עצמו מהה שקרה ביניהם.

יודע שהנאשם זרק פעמי אחת צלה עם פיתה על המתלוונת כי הפיטה לא הייתה מסודרת יפה, ועל הסcin שזרק נודע לו לאחר שהיא הגיעו לאים ביום ראשון. זה הידליק לו נורות אדומות. הנאשם היה מתעלל בה נפשית. הוא לא עזר בבית, הוא לא נתן לה כסף לקנות אוכל לילדים. היו מצבים שהוא ישן בבית והוא רואה את הנאשם עם הילדים רואים אגרוף והתעלוליות. הנאשם לא רצה לעשות בר מצווה ליד ומילון ארגנה את כל הבר מצווה.

צו הגנה מה"ט 11939-10-11 בבימ"ש לענייני משפחה בנסיבות מיום 11.10.6 (ג/6)

תנאי צו ההגנה כנגד הנאשם שנינו במעמד צד אחד - לפיהם אסור לו לhicns לדירה בה שוהה המתלוונת ביחד עם הילדים בקרית ים, עין איילה או ניר עציון, אסור לו להימצא למרחק של 200 מטרים מהדירה, מהמתלוונת ומהילדים, אסור לו להתנהג באלימות פיזית ומילולית כלפי המתלוונת ובני משפחתה, אסור לו להטריד את המתלוונת ובני משפחתה בדירה ובובודה ובכל מקום לרבות טלפון, אסור לו לבצע הטרדה מאימת ממשמעותה בחוק, אסור לו להוציא מיטלטלין כלשהם מדירה.

הצו בתוקפו עד ליום 12.10.11 בשעה 10:00 בו תשמע הבקשה בנסיבות שני הצדדים.

פירוט עסקאות אשראי ע"ש הנאשם בישראל עד ליום 11.11.15 ובזיה שופרסל עד ליום 10.10.11 (ג/7-א-ב)

5. דין ומסקנות

1. לאחר שבחןתי וشكلت את מכלול הראיות שהובאו לפני - הגיעתי לכל מסקנה כי התביעה עומדת בנintel הוכחת המיחס לנאשם בכתב האישום - מעבר לכל ספק סביר.

עדויות התביעה היו מהימנות וקוהרנטיות - והעדפתו אותן על פני גרסת הנאשם (שלא הייתה מהימנה עלי) והעולה מראיותו, גם בהן היה כדי לחזק את גרסת המתלוונת והעולה מראיות התביעה האחרות.

2. ציר ראיות התביעה היה עדות המתלוונת - שגוללה בעדותה את מסכת האירועים המפורטים בכתב האישום - על רקע יחסיה הרעוים עם הנאשם, שהיה בעל במשך כ- 17 שנים - עד גירושיהם.

עדותה הייתה סדורה, הגונית, רציפה - ונטולת סתיירות פנימיות - ואף אל מול ראיות נוספות שהובאו לתמוך בגרסתה.

היא הדגישה את החומר יחסיה עם הנאשם על רקעכלכלי וחילוקי דעתו באשר לכיספי המשפחה - כשהנהשם בזבז כספים, בעוד שהוא הוצטמה בהוצאה כדי להאכיל את ילדיה, להשקיע בחוגיהם, ואף לוותה כסף מהוריה, אף סייעו לה בהבאת מזון לביתם.

לגביו האישום הראשון - תארה את תאונת הדרכים שארעה לה ואת תגובת הנאשם - לרבות האיומים עלייה כשעינו אדומות "ובאטרפ" (עמ' 3 ש' 27-12) - כשטיירום אלה מעיצימים את מהימנותה בתיאור האירוע.

גם בהמשך אותו יום המשיך הנאשם לקללה, להתרפע, לצעוק (עמ' 4 ש' 9-3).

המתלוננת אף התייעצה עם עו"ס (ציפי שועל) באופן המחזק את הרושם מצוקחתה מהתנהגותהဟהו כulpia (ואף קודם לאירוע עצמו), קראה לאחיה שלקח אותה מביתה עם תיקיה כי פחדה שהנהשם ירצח אותה - לאמנה בניר עציון (עמ' 4 ש' 32-1).

המתלוננת אף העידה על מצבו הנפשי הקשה של הנאשם, אף נטל כדורים נגד דכאון וחרדה.

על רקע תיאור יחסיה העכורים עם הנאשם, התנהגותו ו מצבו הנפשי - ברוי כי גם על פי מבחן אובייקטיבי יש בדברי הנאשם כי ירצח אותה כדי איומים כלפי המתלוננת.

בהמשך לאירועים אלה - נקבעו ב- **3.10.11** תנאי שחרור לניטר (ת/1) ולפיו נאסר עליו להיכנס לרחוב הגדור העברי למשך 15 ימים, ליצור קשר עם המתלוננת, במשך 30 ימים, להתייצב בתחנת המשטרה ובבאים"ש, ואף נקבעו 3 ימי מעצר בית.

באשר לאישום השני - העידה המתלוננת שלמרות תנאי השחרור כנ"ל - ראתה את הרכב הנאשם בקרבת ביתה (עמ' 5 ש' 23 - עמ' 6 ש' 10).

גם בהתועתיה של המתלוננת שהוגשו כדי להצביע על היהות העולות מהן (ג/2-ג/4) - יש גרסה סדורה, קוורנטית ורציפה, באופן שאף מתאים לאמור בעדותה, ובאופן המעיצים את מהימנותה.

היא לא נמנעת מלספר על פרטיים מביצים - למשל כי הנאשם "נגעל ממנה" (עמ' 2 ש' 21), מודה כי הקייטה אותו במקריםבודדים (שם, עמ' 3 ש' 47).

cn הסבירה המתלוננת באופן מספק והגינוי את השינוי בהגשת תלונתה - כי ריחמה על הנאשם, פחדה ממנו, הייתה חנוקה וסגורה ולא הבינה מה ראתה, האשימה את עצמה על כי לא הביאה כסף, כי הרסה

את האוטו - "כמו שטיפות מוח", ולאט מתחת עיניה יחד עם שייחותה עם העו"ס ציפי - שאמרה לה שזו אלימות. היא פחדה גם כיצד תסתדר בludeio (עמ' 11 שט' 9-3).

איןני סבורה כי יש ב-**ג/1** כדי לפגום במהימנות המתלוונת, שם סיפרה בתצהירה כי סבלה אלימות נפשית, מילולית וככללית קשה מצד הנאשם ולא פרטה אלימות פיסית שפרטה בהודעותיה ובעדותה - כך ב-**ג/2** צינה שהנאשם דחפה (ולא נפלה), כי זרק פיתה עם צלחת לכיוונה (שלא פגעה בה), תפסה בצווארה, העיף עליה סכין מטבח (שלא פגע בה) - והסבירה בעדותה את יחסה המשתנה על פי תפיסתה - להגדרת האלימות (עמ' 11 שט' 1-7).

תמייה לגרסת המתלוונת (באשר לאיושם 1) הייתה בעדות **அதை** - **இ (உ/த/2)** לו נודע על האイומים נשוא האישום הראשון ב- **5.10.11** - יום בו נולדה ננדתו.

לאחר שנודע לו דבר אiomii הנאשם כלפי המתלוונת אחוי ו- שוחח עם המתלוונת שסיפרה לו על התאונה, ועל אiomii הנאשם כנ"ל. הוא הנחה אותה לעזוב את ביתה מפני שתרצה ע"י בעלה - התקשר לאחוי ו- זהה הסעה לבית אמה.

הוא העיד כי ראה את המתלוונת לאחר האירוע במצב "קטסטרופלי", רועדת כולה, כססת ציפורניים וצבע עורה לא טבעי. היא סיפרה לו כי לנאמן היה מבט של רצח בעיניהם, שהיו אדומות.

הוא ידע לספר את שסיפרה לו המתלוונת - שהנאשם לא נתן להם כסף לאוכל, שאמר לה לעבוד בכਬיש ותביא כסף, וכי ידע כי התעלל בה ב- 17 שנות נישואיהם. ע"ת/2 אף העיד על שיחת טלפון עם הנאשם למחמת האירוע על אiomii הרצת אודותם סיפרה לו אחותו - והנאשם אמר לו שזה היה בצחוק.

עד זה הותיר רושם מהימן בתארו את שראה ושמע, ציין פרטיא אירובי אלימות נוספים של הנאשם בהדגשו שמעו אודותם מהמתלוונת (צעקות, הרמות ידים, זריקת סכין, הרמת חולצה ופייזור פירורי לחם של שבת בתוך החולצה) - אך לא "השחיר" את פני הנאשם באופן מוגזם הפוגם במהימנותו, כשהסביר שאiomii הרצת הם הקש שבר את גב הגמל, ובמקרים הקודמים לא נגרם נזק.

הוא אמר למתלוונת שעליה הגיע תלונה, והלך עמה - כי היה צריך לשכנעה בשל פחדיה.

עדותו מחזקת את הרושם כי המתלוונת לא רצתה ברעת הנאשם, לא ביקשה ליזום הגשת תלונה נגדו בשל פחדה ממנו - ותגובה ע"ת/2 מעכימה את הרושם בדבר תגובתה הקשה של המתלוונת למשען הנאשם, ובאופן המחזק מהימנותה.

உ/த/3 חברו של הנאשם תמן בגרסתה של המתלוונת אודות המפורט באישום 2 - על כי הנאשם הפר את **த/1** בהיותו ברוח' הגודע העברי למרות שהדבר אסור עליו.

הוא ידע על הערבויות שנקבעו לנאמן, שאף היה אצלם במשך 3 ימי מעצר הבית.

உ/த/5 הסביר בעדותו את נסיבות ערכית **த/1** בהמשך להסכמה הנאשם, הוודעתו לו על החלטת הקצין

בעניינו והסבירו לו על השלכות צו ההרחקה והסנקציות אם יפר אותו (עמ' 37 ש' 30-16).

. 6. בגרסת הנאשם עצמה נמצאו חיזוקים לגרסת המטלוננת ושאר ראיות הנסיבות.

כך, כבר בהודעתו **ת/4** מיום 3.10.11 - אישר את השיחה עם האח ' (ע"ת/2) - שאמור לו שאימן על המטלוננת ברצח, ושהרשויות יטפלו בו.

גרסה זו שונה מגרסתו של ע"ת/2 - שהuid על תגובת הנאשם שאמר לו "זה היה בצדק" - אך עצם הזכרת האיים מחזקם את גרסת המטלוננת כמו גם גרסת ע"ת/2 באשר לתוכן שיחה זו.

עוד אישר הנאשם את דבר קרות התאונה (לגביו האישום הראשון), כי היה נסער, זו לא פעם ראשונה שהמטלוננט "כמעט" עשתה תאונה, כי יכול וקילל אותה, קרא לה טיישה, צעק עלייה, התווכח אליה על התאונה, כי שאל אותה מדוע חזרה במוניות הבית אם יש אוטובוס - וחבל על הכסף, וכי נתקה לו את הטלפון במהלך שיחותיהם.

ה הנאשם אף ניסה כבר בהודעתו **ת/4** "להזכיר" את פני המטלוננט, טען שתקפה אותו באגרופים ודחפה אותו (לפני 10 שנים...) ויכול שירק עלייה אחרי שדחפה אותו - ולא פגע בה. היא קראה לו "הומו" וצחקה עליו, כשבבל מכאבים באשכו.

ה הנאשם אף ציין אובססיה של המטלוננט למשפחה ומתייחסות כלכלית בבית, כשהשחרת פני המטלוננט מוגזמת וסוחפת - ופוגמת במחימנות הנאשם.

בהודעתו **ת/3** ציין (לגבוי אישום 2) כי לא ידע שהוא מורה מורה' הגדור העברי ל- 15 ימים, יכול להיות שהশוטר אמר - ואינו זוכר. הוא מודה כי היה ברח' הגדור העברי (עמ' 2 ש' 15-16).

הוא מודיע לכך שעשה טעות, אך לא ידע שאסור לו להיות ברח' הגדור העברי - אלא להתרחק מהמטלוננט.

בಹודעתינו כן"ל - יש התייחסות ברורה לשילד גרסת המטלוננט אודות ויכוחים כלכליים ביניהם, אלימות מילולית ואף פיסית שלו כלפיה - כשניתה למזרעה ולצמצמה לכדי תגובה נגד שלו לאלימות קודמת של המטלוננט (ירק עלייה בתגובה לדחיפותיה, ושלא פגע בה).

בעדותנו ציין הנאשם כי יכול וקרא למטלוננט סתומה, מטומטמת, דפוקה, מפגרת, לא יכול לראות אותך, וכי היה נסער על כי סיכנה את ילדיו - אך לא אימן עלייה.

אלימות מילולית זו מחזקת גרסת המטלוננט, כי הנאשם גידפה, כי כעס על התאונה, וכי גלש אף

לאוימים מפורשים על רצח (למרות שמחיש איהם אלה, המהווים המשך הגינוי להתייחסותו האלימה המילולית כלפייה).

הנאשם הפליג בהשחתת פני המתלוננת - כי הייתה נגגת גרועה, כי האשמה אותו בדברים חמורים (מעשים מגונים בילדיהם), כי היה המפרנס היחיד בבית ולא החסיר משפחתו דבר, כי הייתה כוחנית וקראה לו בשמות גנאי על כי לא סיפק את צרכיה המינימום.

עם זאת - מחיש את שאמור בהודעתו כי יכול וירק עלייה ולא פגע בה, ואינו אדם אלים - לעומת המתלוננת שהיתה האלימה, הרביצה לילדים, צבטה ושרטה אותם.

הכחשתו זו, בסתרה לדבריו המיידים בהודעתו - כנ"ל, יחד עם הגזמוותיו באשר למתלוננת - פוגמים באופן מהותי ומשמעותי במהימנותו.

גרסת המתלוננת - מאידך, הייתה סדרה, ברורה, רציפה, ואף נתמכה בראיות נוספת - כנ"ל (למרות שע"ת/2 הינו עד מעוניין, בהיותו אחיה של המתלוננת) - אך הותיר רושם כן ומהימן).

באשר לאישום 2 - הנאשם מאשר כי חתום על **ת/1** (עמ' 40 ש' 32-1), ומודה כי נכנס לרחוב הגדור העברי - למרות שהוא נאסר עליו.

הסבירו של הנאשם כי הבין שההרחקה היא מהבית ולא מהרחוב - דחווקים ולא סבירים בכך לשונו הברורה והחדר משמעות של **ת/1**, והנאשם בחר להבין ולישם באופן סלקטיבי את האסור עליו באופן מפורש.

אין בכך כדי טעות במצב דברים.

7. ב"כ הנאשם צינה בסיכוןיה כי לא נחקרו/העידו מוערבים נוספים אפשריים לאירועים שיפורטו בעדות המתלוננת (א הגסה, ציפוי העו"ס, פ נ החבירה, ז'קלין העובדת) - והמתלוננת מסבירה כי לא סיפרה עליהם כי לא זכרה/לא שאלו אותה עליהם (עמ' 12 ש' 25-26, 30), וכן הסבירה כי התקשרה לציפוי וצינה זאת בהודעתה.

אין בכך (בההתאמה) כדי לפגום במרקם ראיות הטבעה ודיווין והוכחת המיויחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

8. סופו של דבר - החלטתי להרשיע את הנאשם במיויחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ה, 16 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.